Уладзімір ЯСЕЎ

Повязь

Мяне ўратуе вёска ад самоты,
Ад мітусення гарадскога дня —
Там, дзе на рэчцы ў зараснях чароту
Стракозы пералівіста звіняць.

І гэты звон, і водар сенажаці
Душу паволі вернуць да жыцця:
Я дакрануся да далоняў маці,
Пачую голас бацькі з забыцця.

Уваскрашу сумленнасці
сапраўднасць,
Гучанне слоў, пачуццяў
вастрыню,
Сусвету зразумею
паўнапраўнасць
І сувязь пакаленняў аднаўлю.

Вішнёвы сон

Паляцяць пялёсткі майскіх вішняў,
Нібы белы некрануты снег,
Вецер памяць сумам ускалыша,
Нагадаўшы пра кароткі век.

Вёсачка — пакінутая прыстань...
Хоць даўно жыццё ідзе на лад,
Толькі кожнай ночкаю срабрыстай
Сню цяністы, беласнежны сад.

Жаўрукі паклічуць з зорных высяў
Нас жыцця старонкі дапісаць —
Прашапоча белых вішняў лісце:
«Зноўку будзем вёсны сустракаць!»

Вёска — вёсачка, далёкая і блізкая,
Мне прысніся — сэрца супакой
Чыстымі крыніцамі празрыстымі
І квітненнем вішняў над ракой.

Час гуку

Гадзіннікі гучаць усё чутней.
Час растае, як лёд на гулкіх рэках,
Сціхае скрыгат лютаўскіх завей,
І толькі ветру падпявае рэха.

Уздых пупышак. Шум крыві. Усхліп
Майго дыхання. Лес дрыжыць маўкліва.
Я безнадзейна гукамі прыліп
Да дзён маіх звычайных, звышімклівых.

Усё чакаю з вокрыкам у снах
Твайго гукання і таго збавення...
Адмерана і ў словах, і ў грахах
Слухмянасць гукаў, роспач у памкненнях.

Няхай у гэтым і нуда, і мука —
Я аддаю сваё жыццё тым гукам.

Цішыня

У цішыні таксама ёсць свой гук —
Яна звініць і закладае вушы.
Цурчыць нягучна звілісты раўчук,
А жыта ў полі храбусціць ад сушы.

У кнігах на паліцах думкі спяць,
Хаваючы затоенасці тэкстаў.
З нягучнасці радкоў ні ўцячы, ні ўзяць,
І ў цішыні блукаюць сэнсы зместу.

Выявы і пачуцці ўсё гучней.
Прызнанне чутна
ў стрыманым паглядзе...
Захочацца пад немы ўздых завей
Па-людску жыць,
па згодзе справы ладзіць.

І я на думцы зноў сябе лаўлю:
Без гукаў не пачуеш цішыню.

Існасць

Што можа існасць:
знікнуць і прымусіць,
Негаварліва бліснуць і паспець
Застацца слушнай і праўдзіва схлусіць,
З гаючых думак збудаваць павець.

Там гадаваць нагоды, меркаванні,
Благія мары, факты і разлік...
Спрактыкавана рыхтаваць пытанні,
Каб адназначна іншы довад знік.

А мы шукаем існасці заўзята,
Не разумеем сэнс з усіх бакоў.
Для нас служэнне ведам — гэта свята,
Адзіны подых да канца вякоў.

У мностве меж жыве адна рэальнасць,
А ці ўспрымаем мы яе шматграннасць?